

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสถานะเศรษฐกิจบ้านเมืองในปัจจุบันนี้ที่เต็มไปด้วยการแข่งขันไม่ว่าจะเป็นด้านตำแหน่งหน้าที่การงาน ชีวิตความเป็นอยู่การค้าชิงดี ตลอดจนการแข่งขันในการประกอบอาชีพ ทั้งนี้เพื่อความอยู่รอดของตนเองและบุตรหลานข้างไม่ว่าจะ เป็นญาติพี่น้องหรือบุคคลในครอบครัว อาชีพค้าขาย นับว่า ได้รับความสนใจและมีผู้คนจำนวนมากไม่น้อยที่ประกอบอาชีพนี้ เพราะอาจ เนื่องจากว่าอาชีพค้าขายเป็นอาชีพที่มีกำไรอย่างรวดเร็ว จึงเกิดแรงผลักดันในการประกอบอาชีพ ต่อ ๆ ไป นอกจากนี้แล้ว การค้าขายก็มีหลากหลายประเภทเป็นไปตามยุคตามสมัย และแหล่งค้าขาย ก็มีหลากหลาย เช่น ตลาดน้ำ ตลาดนัด เปิดท้ายขายของ ร้านขายของชำ หรือตามห้างสรรพสินค้าชั้น นำทั่วไป สำหรับผู้ที่ไม่สนใจประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัทหรือพนักงานประจำตามหน่วยงาน ต่าง ๆ อาชีพค้าขายเป็นอีกอาชีพที่มีความน่าสนใจ

อย่างไรก็ดี การค้าขาย สินค้าแต่ละประเภทจะมี กฎหมาย มาควบคุม โดยการตราเป็น พระราชบัญญัติขึ้น เช่นการขายสินค้าอันมีลิขสิทธิ์ เนื่องจากกฎหมายลิขสิทธิ์เป็นกฎหมายทรัพย์สิน ทางปัญญาประเภทหนึ่ง มีเจตนารมณ์เพื่อสนับสนุนและคุ้มครองลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์ผลงาน ซึ่งมุ่งถึงมรดกวัฒนธรรม และความหมายของลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 4 บัญญัติว่า “ลิขสิทธิ์ หมายความว่า สิทธิแต่ผู้เดียวที่จะกระทำการใด ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้ เกี่ยวกับงานสร้างสรรค์ที่ได้ทำขึ้น ” ดังนั้นบุคคลที่ได้ทำการสร้างสรรค์งานใดแล้วก็สมควรที่จะ แสวงหาประโยชน์จากผลงานของตนได้แต่เพียงผู้เดียว และหากผู้ร้ายใด ต้องการที่จะประกอบ อาชีพค้าขายนี้โดยประสงค์ที่จะค้าขายสินค้าอันมีลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว ย่อมที่จะต้องได้รับ อนุญาตให้ค้าขายได้ถูกต้องตามกฎหมายซึ่งหากว่าไม่ได้รับอนุญาตให้ขายแล้วการกระทำของผู้ค้า ย่อมเป็นความผิดตามกฎหมายและมีโทษทางอาญาต่อไปดังตัวอย่างเช่น การขายซีดี จำพวกแผ่น เพลง แผ่นหนัง ทั่วไปซึ่งล้วนแต่เป็น สินค้าอันมีลิขสิทธิ์ทั้งสิ้น ซึ่งสินค้าประเภท นี้ก็มีกฎหมายมา รองรับไว้คือ พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ผู้ประกอบกิจการใดบ้างที่ต้องมาขอ อนุญาตตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ได้กำหนดว่าอาชีพ 4 ประเภทต่อไปนี้ ต้องมาขอใบอนุญาตในการประกอบกิจการ ได้แก่

1. ประกอบกิจการโรงหนัง หมายถึง โรงหนังทั่ว ๆ ไปที่เรารู้จัก เช่น โรงหนังตาม ศูนย์การค้าต่าง ๆ โรงหนังกลางแจ้ง รวมไปถึงการเปิดห้องเพื่อฉายหนังแผ่น (วีซีดี / ดีวีดี)แล้วเก็บ เงินผู้ดู

2. ประกอบกิจการเช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายภาพยนตร์ หมายถึง ผู้ที่ขายแผ่นวีซีดี ดีวีดี หนังสืต่าง ๆ ไม่ว่าจะเปิดขายเป็นร้าน เป็นบูท แผงลอย ฯลฯ รวมไปถึงศูนย์บริการให้เช่าหนังแผ่น ต่าง ๆ ด้วย

3. ประกอบกิจการเช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์ หมายถึง ผู้ที่ขายแผ่นวีซีดี ดีวีดี ซีดีรอมเกม หรือวีซีดี ดีวีดีคาราโอเกะ ข้อนี้ต่างจากข้อ 2 ตรงเนื้อหา แม้จะใช้วัสดุเหมือนกัน เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ ให้ความหมายของคำว่า “วีดิทัศน์” เป็นการเฉพาะว่าเป็นวัสดุที่บันทึกเกม การเล่นหรือคาราโอเกะ อย่างไรก็ดี ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ หากขอใบอนุญาตตามข้อ 2 จะได้รับอนุญาตให้ขายแผ่นเกม / แผ่นคาราโอเกะตามข้อ 3 ไปโดยปริยาย ดังนั้น ผู้ประกอบการควร ยื่นขออนุญาตตามมาตรา 38)

4. ประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ หมายถึง ผู้ที่เปิดร้านเกม ร้านเกมอินเทอร์เน็ต ร้านคาราโอ เกะ (เฉพาะร้านที่มีได้จดทะเบียนเป็นสถานบริการ หากร้านใดมีใบอนุญาตเป็นสถานบริการจาก กระทรวงมหาดไทยแล้ว ร้านเกม / ร้านคาราโอเกะนั้น ๆ ไม่ต้องมาขอใบอนุญาตจากกระทรวง วัฒนธรรมอีก)

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ .ศ.2551 ไม่ได้บัญญัติขึ้นเพื่อใช้บังคับกรรมการ ขายแผ่นซีดี แต่ออกมาเพื่อขยายการควบคุมและเพื่อให้ทันสมัยต่อสื่อบันเทิงในปัจจุบัน เนื่องจากมีความ ต้องการมากกว่า เปลี่ยนแปลงการควบคุมไปที่กระทรวงวัฒนธรรม จากกองปราบปราม สำนักงาน ตำรวจแห่งชาติจึง ได้ตราพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ .ศ.2551 และเพื่อเป็นการ กำหนดให้กิจการประเภทร้านเกมส์ หรือการทำธุรกิจภาพ ออนไลน์ ให้เข้ามาในระบบมากกว่า และ ยังคงนำพระราชบัญญัติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการบังคับ ใช้ไม่ใช่พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิ ทัศน์ พ.ศ.2551 จะออกมาแทนที่กฎหมายเก่าเสียทีเดียว

สำหรับ เนื้อหาสาระสำคัญใน พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ .ศ.2551 นั้นได้ กำหนดบทบาทและอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ในมาตรา 61 ว่ามี อำนาจในการเข้าไปสถานประกอบการ โรงภาพยนตร์และร้านวีดิทัศน์ สถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์และวีดิทัศน์ เพื่อทำการตรวจ สอบว่ามีกรกระทำที่ขัดต่อกฎหมายหรือไม่ แต่ทั้งนี้การปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ในช่วงแรกของการบังคับใช้ กฎหมาย มิได้มุ่งเน้นแต่การตรวจเพื่อจับกุมหรือมุ่งเน้นแต่งงานด้านปราบปรามเพียงอย่างเดียว

กระทรวงวัฒนธรรมมีนโยบายในการตรวจ เพื่อให้คำ แนะนำแก่ผู้ประกอบการให้ปฏิบัติตาม กฎหมายได้อย่างถูกต้องเพื่อร่วมกับผู้ประกอบการและเครือข่ายผู้ประกอบการ ในการพัฒนาสถาน ประกอบการร้านเกมให้เป็นแหล่งเรียนรู้

ในปัจจุบันมีสถานประกอบการอยู่เป็นจำนวนมาก ถ้าหากสามารถพัฒนาให้เป็นสถาน ประกอบการที่ดี เป็นแหล่งเรียนรู้ของเด็กและเยาวชนในการใช้เทคโนโลยีเพื่อสร้างความรู้ สร้าง ทักษะที่สามารถนำไปใช้ในการต่อยอดองค์ความรู้ที่ได้จากห้องเรียนในระบบ รวมทั้งการเชื่อมโยง ความรู้กับสังคมท้องถิ่นและสังคมโลก ก็ย่อมส่งผลดีต่อประเทศชาติในการพัฒนาเด็กและเยาวชน เพื่อก้าวไปสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ขึ้นมาได้

แม้จะมีกฎหมายออกมารองรับชัดเจน แต่ผู้ศึกษาก็ยังพบว่ามีปัญหาในทาง กฎหมายหรือ ตามความเป็นจริง สำหรับการประกอบอาชีพค้าขายเกี่ยวกับแผ่นซีดี แผ่นหนัง แผ่นเพลงอยู่นั่นเอง ซึ่งทำให้มีกระแสข่าวออกมาพร้อมกับคำถามว่า “การขายต่อแผ่นซีดีลิขสิทธิ์ผิด กฎหมายหรือไม่” เนื่องจากเป็นการได้มาโดย ถูกต้องตามกฎหมาย ดังนั้น จึงเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินนั้นถูกต้อง และชอบด้วยกฎหมาย การจะขายต่อหรือให้ผู้ใดยอมเป็นสิทธิ์ของผู้ครอบครองโดยสุจริต

การขายแผ่นภาพยนตร์หรือแผ่น วิทยุทัศน์เก่า รวมทั้งทรัพย์สินอื่นในลักษณะเป็ คท้ายขาย ของ ไม่เข้าข่าย “ประกอบกิจการ” ไม่ต้องขออนุญาต ขายแผ่นเก่า (ไม่มีใหม่) เป็นครั้งคราวไม่เป็ นการประกอบกิจการตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิทยุทัศน์ พ .ศ.2551 ฉบับนี้ไม่ต้องขออนุญาต เป็นการขาย “สังหาริมทรัพย์” ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ก็ไม่ต้องจดทะเบียน การค้า เช่นกัน ถึงมีกำไรจากการขายก็ไม่ถือเป็น "รายได้" ตามประมวลรัษฎากรเช่นกัน ไม่ต้องนำมารวม คำนวณเป็นเงินได้สิ้นปี

สำหรับเนื้อหาของ “พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิทยุทัศน์ พ .ศ.2551” นั้น ได้กล่าวถึง ความหมายของภาพยนตร์และวิทยุทัศน์ไว้ดังนี้

“ภาพยนตร์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมา ฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องแต่ไม่รวมถึงวิทยุทัศน์

“วิทยุทัศน์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉาย ให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะ ที่เป็นเกมการเล่นคาราโอเกะที่มี ภาพประกอบหรือลักษณะอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดในกฎกระทรวง

“ภาพยนตร์ไทย” หมายความว่า ภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาไทยหรือภาษาท้องถิ่นของประเทศ ไทยทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่ในบทภาพยนตร์ต้นฉบับสำหรับการแสดงภาพยนตร์ และเจ้าของ ลิขสิทธิ์เป็นผู้มีสัญชาติไทย

มาตรา 38 ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้นให้ออก สำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์แต่ละแห่ง

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 54 ห้ามผู้ใดประกอบกิจการ ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์ โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้นให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์แต่ละแห่ง การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 79 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 37 วรรคหนึ่ง มาตรา 38 วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือ ถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ 200,000-1,000,000 บาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

เพราะฉะนั้น จากพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 นี้ จะเห็นว่า มาตรา 38 นี้มีความหมายว่า ผู้ใดก็ตามที่ต้องการจะประกอบธุรกิจ ให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายภาพยนตร์ก็ต้องมาขอใบอนุญาตจากนายทะเบียนก่อน

โดยใบอนุญาตตามมาตรา นี้ จะออกให้แห่งละใบแม้ว่าจะเป็นเจ้าของคนเดียวกันหรือไม่ก็ตาม เช่น นายไก่อเป็นเจ้าของร้านวีซีดี หนึ่ง โดยเปิดร้านที่ตึกคอม โขมยะ ขอนแก่น จำนวนสองร้าน โดยขายที่ชั้น สองและชั้นสาม นายไก่อก็ต้องมาขอใบอนุญาตทั้งสองร้านจะมาขอใบอนุญาตเพียงใบเดียวแล้วใช้ทั้งสองร้านไม่ได้

สำหรับคดีที่ศาลได้มีคำพิพากษา ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 3060/2552 ที่พนักงานอัยการฝ่ายคดีอาญา 6 เป็นโจทก์ยื่นฟ้องนายสุรนต์ มณีนพรัตน์สุดา เป็นจำเลย ในความผิดฐาน ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ซึ่งเป็นแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ ซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ที่ศาลอาญา วันที่ 16 สิงหาคม 2553 และศาลได้มีคำพิพากษาว่า นายสุรนต์ กระทำผิดตามฟ้องให้ปรับ 200,100 บาท แต่นายสุรนต์ เล ยให้การรับสารภาพชั้นสอบสวน คงลดโทษให้เหลือปรับ 133,400 บาท ถ้าไม่จ่ายค่าปรับให้กักขังแทนค่าปรับ นายสุรนต์ฟังคำพิพากษาแล้ว ขอยื่นประกันตัวในวงเงิน 100,000 บาท ก่อนยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาต่อไป (จรรยาธรรม เหลืองไพรินทร์, 2553, หน้า 23-27)

สำหรับผู้ศึกษาเองเห็นว่ากรณีของนายสุรัตน์ นั้นด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์เก็บแผ่นซีดีที่ ถูกทิ้งแล้วนำไปขายซึ่งไม่น่าจะเป็นความผิดใด ๆ ตามกฎหมาย แต่กลับมีความผิดตาม พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 จนต้องถูกดำเนินคดีและต้องรับโทษทางอาญา ดังเช่นที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่าเกิดจากความไม่ชัดเจนของกฎหมายจึงก่อให้เกิด ปัญหาในการตีความกฎหมายขึ้น เป็นผลให้ การบังคับใช้ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ ของกฎหมาย นอกจากนี้แล้วปัญหาอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและเจ้าหน้าที่ตาม พระราชบัญญัติภาพยนตร์ และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ไม่ว่าจะเป็นอำนาจหน้าที่ในการค้น การยึด หรือการอายัด ยังคงไม่มี ประสิทธิภาพเพียงพอในการปราบปรามผู้กระทำความผิด ตลอดจนอำนาจในการเปรียบเทียบ ความผิดตามมาตรา 84 ที่เป็นอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนเจ้าหน้าที่ตาม พระราชบัญญัติภาพยนตร์ และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ซึ่งเป็นอำนาจซ้ำซ้อนกับอำนาจในการเปรียบเทียบความผิด ตามกฎหมาย ของพนักงานสอบสวน จึงก่อให้เกิดความยุ่งยากในการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่จำเป็น และเมื่อกฎหมาย บัญญัติไว้ไม่ชัดเจนจึงก่อให้เกิดปัญหาการใช้ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องในที่สุด รวมถึง ปัญหาการกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ที่ผู้ศึกษาเห็นว่ายังไม่มี ผลในการปราบปรามผู้กระทำความผิดอย่างจริงจัง จึงเห็นควรที่จะต้องพิจารณา พระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 เสียใหม่ ว่ามีความเหมาะสมแล้วหรือไม่อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับขอบเขตและ บทลงโทษในการบังคับใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551
2. เพื่อศึกษาวิวัฒนาการ แนวคิดทฤษฎี ความเป็นมาของการควบคุมภาพยนตร์
3. เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมงานภาพยนตร์ของไทยและของ ต่างประเทศ
4. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมาย ในการบังคับใช้ พระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551
5. เพื่อ หาข้อเสนอแนะ มาตรการ ทางกฎหมายเกี่ยวกับ การบังคับใช้ พระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551

สมมติฐานของการศึกษา

บทบัญญัติของกฎหมายใน พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ยังคงเกิดปัญหาทางกฎหมายในการบังคับใช้ จึงก่อให้เกิดปัญหาในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานผู้เกี่ยวข้อง เช่น ปัญหาการตีความกฎหมาย ปัญหาอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ การขอใบอนุญาตประกอบกิจการภาพยนตร์และวีดิทัศน์ การตรวจสอบสถานประกอบการ ตลอดจนความผิดและบทกำหนดโทษ จึงควรต้องมีการแก้ไขปรับปรุง พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ให้มีความชัดเจน เพื่อวัตถุประสงค์ในการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าพนักงานผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย โดยเฉพาะเรื่องการบัญญัติคำนิยามศัพท์ กรณีของผู้ประกอบกิจการ ตามความหมายของมาตรา 38 และมาตรา 54 การบัญญัติเพิ่มเติมเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ในการตรวจค้น จับกุม ตามมาตรา 61 ตลอดจนอำนาจในการเปรียบเทียบความผิดตามมาตรา 84 และการกำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิด การควบคุมการผลิตผลิตภัณฑ์ซีดี ซึ่งแม้กฎหมายจะมีมาตรการที่ดีแต่ก็ยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอในการบังคับใช้ให้เกิดประสิทธิภาพอย่างเต็มที่

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นการศึกษา หลักการ ทฤษฎีทางกฎหมาย หลักเกณฑ์และมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับ พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ที่มีแนวโน้มส่งผลกระทบต่อการประกอบอาชีพของประชาชน โดยทั่วไป ผู้ซึ่งประกอบกิจการอันเกี่ยวข้องกับงานอันมีลิขสิทธิ์หรืองานอันมีกฎหมายให้ความรับรองคุ้มครองไว้ เกี่ยวกับการให้คำจำกัดความ การทำนิติกรรมต่าง ๆ ตลอดจนการจับกุมผู้กระทำความผิดและการลงโทษ ที่เกี่ยวเนื่องกับพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 โดยเปรียบเทียบกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศไทยและตามกฎหมายของต่างประเทศด้วย

วิธีการดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้มุ่ง ศึกษาจากเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เช่น กฎหมายรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 พระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวัสดุโทรทัศน์ พุทธศักราช 2530 พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พุทธศักราช 2537 พระราชบัญญัติการผลิตผลิตภัณฑ์ซีดี พุทธศักราช 2548 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประมวลกฎหมายอาญา คำพิพากษาฎีกาและจากข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตหนังสือ วรรณสาร บทความ วิทยานิพนธ์ ที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับ บขบเขตและบทลงโทษในการบังคับใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551
2. ทำให้ทราบวิวัฒนาการ แนวคิดทฤษฎีและความเป็นมาของการควบคุมภาพยนตร์
3. ทำให้ทราบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมงานภาพยนตร์ของไทยและของต่างประเทศ
4. ทำให้ทราบปัญหาและอุปสรรคทางกฎหมายในการบังคับใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551
5. ทำให้ทราบข้อเสนอแนะทางกฎหมาย ในการบังคับใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551